

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 9C/20/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812214604
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ružena Vašková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2013:8812214604.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Ruženou Vaškovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovaným: 1. R. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXX, 2. Y. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42176778, zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, AK Svidník, ul. Sov. hrdinov 163/66 o zaplatenie 131,88 eur s prísl. takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 58,58 eur na účet právneho zástupcu a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenou na tunajší súd dňa 19.12.2012 domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 131,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 107,58 eur od 24.9.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 23.9.2009 medzi postupcom GE Money, a.s., Bottova 7, 811 09 Bratislava, IČO: 17 324 220 (ďalej len „postupca“) a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému v 1. rade. Postupca zaslal žalovanému v 1. rade doporučené písomné Oznámenie o postúpení pohľadávky. Postupca nadobudol uplatňované právo - pohľadávku s účinnosťou od 1.4.2006 na základe Zmluvy o predaji podniku uzatvorenej medzi predávajúcim GE Money Multiservis, k.s., IČO: 35 783 214 (ďalej len „pôvodný veriteľ“) a kupujúcim - postupcom. Ďalej uviedol, že dňa 18.9.2006 postupca v zastúpení obchodného zástupcu a žalovaným v 1. rade uzatvorili Zmluvu o úvere č. 1043782609 (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou boli Obchodné podmienky pre úver a vydávanie a používanie platobnej karty (ďalej len „Obchodné podmienky“) a Sadzobník poplatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému v 1. rade úver vo výške 128,43 eur, pričom tento sa zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas. Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa §§ 497 - 507 Obchodného zákonníka, teda je nesporné, že medzi postupcom a žalovaným v 1. rade vznikol obchodnozávazkový vzťah, na základe ktorého postupca poskytol žalovanému úver a jemu vznikla z tohto vzťahu povinnosť splácať mesačné splátky a dodržiavať ostatné podmienky dohodnuté v zmluve. Žalovaný si túto povinnosť neplnil, čím sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 131,88 eur, ktorá pozostávala z istiny v sume 107,58 eur, riadneho úroku v sume 4,18 eur, úroku z omeškania 6,84 eur, zmlvnej pokuty v sume 13,28 eur a poplatkov v sume

0,00 eur. Jednotlivé položky dlžnej sumy sú uvedené v Platobnej histórii a boli vypočítané v súlade s Obchodnými podmienkami a sadzobníkom poplatkov. Žalovaný v 1. rade z ceny úveru do dňa postúpenia pohľadávky uhradil splátky, ktorých prehľad a započítanie sú uvedené v Platobnej histórii pod položkou s názvom „Započítanie Vašej platby.“ Vzhľadom na to, že žalovaný v 1. rade bol v omeškaní s platením viac ako troch splátok, došlo k zosplateniu úveru, a to ku dňu, keď je v platobnej histórii uvedená položka „Zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“, čím bola v súlade so zmluvnými ustanoveniami platnosť zmluvy ukončená. Istina uplatnená v návrhu predstavuje rozdiel medzi poskytnutou istinou a započítanou platbou na istinu, úrok z omeškania uplatnený v návrhu predstavuje v zmysle sadzobníka poplatkov 0,1% denne za každú splátku v omeškaní. Nakoľko žalovaný v 1. rade neplnil včas, čím porušil zmluvu, dostal sa do omeškania s tromi splátkami zároveň a postupca bol oprávnený požadovať okamžité predčasné splatenie celého zostatku úveru. Zmluvná pokuta uplatnená v návrhu (sankčný poplatok) vyplýva z bodu 6.1 a nasl. Obchodných podmienok a v zmysle Sadzobníka poplatkov je to 20% z každej omeškanej splátky, minimálne 3,32 eur. Žalovaný v 1. rade uznal vyššie uvedený záväzok v dohode o uznaní záväzku. Zároveň uznal aj náklady inkasného konania, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Ku dňu podania žaloby neuhradil žiadnu sumu. Dlžná suma 131,88 eur pozostáva z istiny v sume 107,58 eur, z úroku v sume 4,18 eur, úroku z omeškania v sume 6,84 eur a zo zmluvnej pokuty a poplatkov v sume 13,28 eur. Ďalej citoval ustanovenie § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 586/2008 Z. z. s tým, že úrok z omeškania si uplatňuje dňom 24.9.2009, t.j. dňom nasledujúcim po účinnosti postúpenia pohľadávky.

Žalovaní v 1. a 2. rade vzniesli námietku premlčania.

Vedľajší účastník oznámil vstup do konania podaním dourčeným súdu dňa 24.1.2013. Vzniesol námietku premlčania, navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Uviedol, že v právnej veci ide nepochybne o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. OZ. Poukázal na to, že v danej veci nie je potrebné osobitne poukazovať na neprijateľné zmluvné podmienky, a to z toho dôvodu, že dodávateľ zmluvu zosplatil k 25.4.2007, čím bola platnosť zmluvy ukončená. Nakoľko nárok žalobcu sa premlčuje v trojročnej premlčacej lehote a nárok sa stal splatným 25.4.2007 a žalobu žalobca podal 19.12.2012, je celý nárok premlčaný. V ďalšom uviedol, že žalobcom predložená Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto formulovaná Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčanej lehoty formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ako neprijateľné, sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári z 21.5.2010, absolútne neplatné. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane „skryté“ do dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky predlžujúcej premlčaciu lehotu priamo v spotrebiteľských zmluvách na desať rokov odkázal na rozhodnutia súdov a na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 10C/47/2010 z 20.1.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17Co/ 167/2011 z 23.11.2011. Ďalej uviedol, že je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ, ak mal vedomosť o stave veci, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej doby pri premlčanej pohľadávke. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Podpisom formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody nikdy nevychádza od spotrebiteľa. okolnosti, za ktorých žalobca uzatvára so spotrebiteľmi formulárove dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax a posudzovať ju najmä podľa ust. § 8 ods. 4 uvedeného zákona. Ohľadom vyhodnotenia konania žalobcu pri uzatváraní predmetných dohôd ako nekalej obchodnej praxe poukázal na judikatúru súdov v obdobných veciach v obdobných veciach. V prípade, žeby súd neakceptoval jeho argumentáciu navrhol, aby súd postupoval podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP, konanie prerušil a požiadal súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami, výpoveďou žalovaných v 1. a 2. rade a zistil nasledovný skutkový stav:

Žalovaný v 1. rade vo svojej výpovedi uviedol, že je pravdou, že v roku 2005 zobral úver od veriteľa EOS KSI Slovensko na kúpu domáceho kina značky Sencor. Túto udalosť opísal nasledovne: Išiel do spoločnosti Tesco do hlavnej pokladne na informačné centrum, kde sa opýtal, či môže zobrať domáce kino na úver. Bolo mu povedané, že je to možné, avšak musel zo svojich finančných prostriedkov zložiť vtedy zálohu vo výške 500,-Sk. Domáce kino riadne zobral, v tom čase bol zamestnaný, čo bolo podmienkou pre splácanie úveru. V Tesco v Prešove mu povedali, že do konca príslušného mesiaca dostane príslušné poštové poukážky, na ktorých bude rozpísaná suma, ktorú sa zaväzoval domáce kino splácať v mesačných splátkach. Tieto poštové poukážky mu do konca mesiaca v stanovenej lehote neboli doručené, hoci sa toho domáhal. Poštové poukážky mu boli zaslané asi po 3 mesiacoch, avšak bolo mu oznámené, že sa dostal do omeškania a musí zaplatiť celé domáce kino jednorázovo, s čím nesúhlasil. Ešte poznamenal, že asi po jeden a pol mesiaci zistil, že na predmetnom tovare sú vady, odišiel mu zvuk, chcel to reklamovať, avšak reklamácii mu nebolo vyhovené, lebo nemal zaplatenú žiadnu splátku. Domáhal sa vrátenia tovaru, avšak neuspel, bolo mu povedané, že reklamácia nie je možná. Ďalej uviedol, že 21.5.2010 ho navštívil osobne v dome pán R. Y., kde podpísal dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku a toho istého dňa ako pristupujúca k dlhu podpísala ďalšiu dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu žalovaná v 2. rade a to jeho manželka Y. Y.. Poznamenal, že v čase podpisu dohody o uzavretí splátkového kalendára nemali vedomosť o tom, že nárok žalobcu je premlčaný. Z toho dôvodu žiadal, aby sú žalobu zamietol a vzniesol námietku premlčania.

Žalovaná v 2. rade k veci uviedla, že sa pripája k výpovedi manžela, t.j. žalovaného v 1. rade. Podpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Jedná sa o jej podpis. V čase podpisu nemala vedomosť o tom, že nárok žalobcu je premlčaný. S poukazom na vyššie uvedené taktiež vzniesla námietku premlčania a navrhla žalobu zamietnuť. Trovy konania si neuplatnili.

Postupca prostredníctvom obchodného zástupcu spoločnosti a žalovaný v 1. rade ako zákazník uzavreli dňa 18.9.2006 zmluvu o úvere a ďalších úverových produktoch (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorou sa postupca zaviazal, že na požiadanie zákazníka a po splnení stanovených podmienok poskytne v prospech zákazníka peňažné prostriedky do určitej výšky a zákazník sa zaviazal takto poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť úroky a splniť ostatné povinnosti podľa tejto zmluvy. V ostatnom určovali obsah zmluvy obchodné podmienky pre úver a vydávanie a používanie platobnej karty a sadzobník poplatkov, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Takto bol žalovanému v 1. rade poskytnutý úver vo výške 3.869,-Sk, ktorý mal splatiť v 10 pravidelných mesačných splátkach po 481,-Sk, s priamou platbou vo výške 430,- Sk. Cena úveru predstavovala 4.810,-Sk, pričom dátum prvej splátky bol 18.10.2006 s tým, že dátum pravidelnej splátky bol určený k 18. dňu v mesiaci.

Podľa Čl. 1. bod 1.1 Obchodných podmienok pre úver a vydávanie a používanie platobnej karty (ďalej len „Obchodné podmienky“) tieto vymedzujú vzťahy medzi pôvodným veriteľom ako veriteľom a zákazníkom - fyzickou osobou ako dlžníkom, ktorý požiadala o poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške uvedenej v zmluve o úvere. Tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Vzťahy zmluvami výslovne neupravené sa riadia ustanoveniami zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení, zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov.

Podľa čl. 2. bod 2.1. Obchodných podmienok ak je úver použitý na nákup tovaru, je tovar vo vlastníctve zákazníka.

Zákazník je povinný platiť za služby poskytované GE Money Multiservis, k. s. úroky, poplatky a ostatné náklady podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov. Sadzobník je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, obsahuje poplatky, pokuty a úrokové sadzby (bod 2.3. čl. 2. Obchodných podmienok).

Podľa čl. 4 bod 4.2. Obchodných podmienok zákazník uzavretím zmluvy o úvere prehlasuje v súlade s ustanovením § 401 Obchodného zákonníka, že predlžuje premlčaciu dobu všetkých práv GE Money Multiservis, k. s. voči zákazníkovi zo zmluvy o úvere na dobu 10 rokov od okamihu, kedy začne táto doba plynúť. Takéto prehlásenie sa vzťahuje aj na práva vzniknuté odstúpením od zmluvy o úvere.

Podľa čl. 5 bod 5.1. Obchodných podmienok výška celkového zmluvného záväzku predstavuje súčet celkovej výšky úveru uvedenej v zmluve o úvere, úrokov, poplatkov a ostatných nákladov podľa zmluvy o úvere. Zákazník je povinný splácať túto čiastku v pravidelných mesačných splátkach, zahŕňajúcich splátku istiny a úrokov („splátka“) v stanovených termínoch a v dohodnutej výške tak, ako je uvedené v zmluve o úvere.

V zmysle čl. 7. bod 7.3. Obchodných podmienok GE Money Multiservis, k. s. je oprávnený požadovať okamžité predčasné splatenie všetkých čiastok dlžných zákazníkovi podľa zmluvy o úvere v prípade, že nastane ktorákoľvek z nasledujúcich skutočností: zákazník porušuje zmluvu o úvere, najmä ak bol v omeškaní s platením viac ako troch splátok zároveň.

V zmysle čl. 7. bod 7.5. Obchodných podmienok ukončenie platnosti zmluvy z akéhokoľvek dôvodu nezbujuje zákazníka povinnosti uhradiť v súlade s ustanovením zmluvy o úvere všetky nesplatené splátky za dobu, na ktorú bola zmluva o úvere uzatvorená, výdavky spojené s ukončením zmluvy o úvere, zmluvné pokuty, náhradu škody a iné záväzky.

Zmluvou o predaji podniku zo dňa 29.3.2006 GE Money Multiservis, k. s. - pôvodný veriteľ ako predávajúci previedol na kupujúceho - postupcu vlastnícke právo k veciam, iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia prevádzkovaniu podniku.

Postupca listom zo dňa 23.9.2009 označeným ako oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanému v 1. rade oznámil, že ako postupca uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok so žalobcom, na základe ktorej bola pohľadávka voči nej postúpená na žalobcu, ktorý sa stáva veriteľom uvedenej pohľadávky a zároveň ho vyzval, aby vzhľadom k uvedeným skutočnostiam všetky svoje plnenia na úhradu dlhu od dátumu doručenia tohto oznámenia platil na účet žalobcu a upozornil ho, že od doručenia oznámenia jeho záväzky vyplývajúce z postúpenej pohľadávky budú považované za riadne a včas splnené iba ich riadnym a včasným uhradením na uvedený účet žalobcu.

Podľa platobnej histórie predmetného úveru dňom 25.4.2007 došlo k zrieknutiu sa budúceho poplatku za vedenie účtu.

Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 20.6.2012 adresovaným žalovanému v 1. rade vyzval tohto na zaplatenie sumy 158,38 eur najneskôr do 27.6.2012.

Z dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku zo dňa 21.5.2010 súd zistil, že zmluvnými stranami boli žalobca ako veriteľ a žalovaný v 1. rade ako dlžník. V bode 1.3 bola uvedená žalovaná v 2. rade ako osoba pristupujúca k záväzku podľa § 533 a nasl. Občianskeho zákonníka. V čl. 2. Uznanie záväzku žalované ako osoby uvedené v bode 1.2 a 1.3 uznali čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s postupcom s tým, že dlžná suma pozostáva z istiny v sume 107,58 eur, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie v sume 19,78 eur. Podľa čl. 3. Forma splatenia záväzku bod 3.1 osoby uvedené v bode 1.2 a 1.3 sa zaväzujú splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach vo výške po 20 eur, vždy k 25. dňu v mesiaci, pričom dátum prvej splátky bol 25.5.2010. Osoby uvedené v bode 1.2 a 1.3 vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 387 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom. Premlčaniu podliehajú všetky práva zo záväzkových vzťahov s výnimkou práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 401 Obchodného zákonníka strana, voči ktorej sa právo premlčuje, môže písomným vyhlásením druhej strane predĺžiť premlčaciu dobu, a to aj opakovane; celková premlčacia doba nesmie byť dlhšia ako 10 rokov od doby, keď začala po prvý raz plynúť. Toto vyhlásenie možno urobiť aj pred začiatkom plynutia premlčacej doby.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka")

Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

V zmysle § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník).

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v 1. rade bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení, ktoré postúpenie bolo preukázané oznámením o postúpení postupom žalovanému v 1. rade, ktoré bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto má súd za to, že je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní.

Podľa Obchodných podmienok sa predmetný právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a aj žalobca vo svojom návrhu uviedol, že medzi účastníkmi konania vznikol obchodnozáväzkový vzťah. Súd však vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu uzavretú v zmysle ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov).

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný v 1. rade ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah obchodných podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, najmä ohľadom určenia a predĺženia premlčacej doby, došlo k znevýhodneniu postavenia žalovaného v 1. rade ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu. Ustanovenie, obsahom ktorého je vyhlásenie žalovaného, že predlžuje premlčaciu dobu všetkých práv GE Money Multiservis, k. s. voči klientovi zo zmluvy o úvere a to na dobu 10 rokov odo dňa, kedy začne táto doba plynúť, spôsobilo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalovaného v 1. rade - spotrebiteľa, a preto predmetné ustanovenie vyhlásil za neprijateľnú podmienku upravenú v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je v zmysle § 53 ods. 4 OZ neplatná.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Žalovaní v 1. a 2. rade ako aj vedľajší účastník vzniesli námietku premlčania, preto bolo úlohou súdu sa ňou vysporiadať.

Právny vzťah medzi účastníkmi konania je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento je potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj právny úkon uznania dlhu žalovanými.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty (§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka).

Dohoda o uznaní dlhu musí zodpovedať všetkým náležitostiam platného právneho úkonu, najmä musí byť určitá a zrozumiteľná.

Žalobca svoj nárok v konaní uplatňuje z uznania záväzku a prehlásenia žalovaných o vedomosti premlčania dlhu a jeho následkoch.

Uznanie záväzku žalovanými bolo vykonané na predtlačí žalobcu, pričom listina bola označená ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré označenie môže u bežného občana - spotrebiteľa s minimálnym právnym vedomím za určitých okolností, keď je zo strany veriteľa, resp. jeho právneho nástupca či už písomne alebo ústne, telefonicky či iným spôsobom, upozorňovaný, keď nie až zastrešovaný, možným súdnym konaním a následnou exekúciou, priviesť k rozhodnutie uzavrieť takúto dohodu o splátkovom kalendári v snahe zabrániť jeho postihu a urovnať svoje záväzky voči druhej strane. V ďalšom si však možno často ani neuvedomuje, aké ďalšie prehlásenia podpísal, prípadne k akým ďalším povinnostiam alebo sankciám sa zaviazal, navyše keď samotná dohoda je vypísaná vo všetkých bodoch zástupcom druhej strany.

Taktiež súd poukazuje na to, že samotné uznanie záväzku sa v predmetnej dohode nachádza v čl. 2., no prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch sa nachádza v čl. 3. označenom ako forma splatenia záväzku, a to až v poslednej vete.

V zmysle § 558 možno uznať aj premlčaný dlh za predpokladu, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel. Také uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania len vtedy, keď dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či pre skutkový alebo pre právny omyl, napr. preto, že nepoznal ustanovenia zákona o premlčaní, nemá jeho uznania spomenuté právne následky.

Z vykonaného dokazovania, a to z dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku však nepochybne vyplýva, že záväzok žalovaní v 1. a 2. rade uznali dňa 21.5.2010. Pri závere o tom, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah a aj na právne úkony nadväzujúce na uzavretie zmluvy je potrebné aplikovať ustanovenia upravujúce spotrebiteľské vzťahy je zrejmé, že k uznaniu dlhu žalovanými došlo v čase, keď dlh ešte nebol premlčaný, keď premlčacia doba začala plynúť dňom 25.9.2007 v zmysle Platobnej histórie, z ktorej jasne vyplýva a aj samotný žalobca to deklaroval v žalobe, že ku dňu 24.9.2007, ktorý je v Platobnej histórii pri položke „Zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“, došlo k zosplatneniu predmetného úveru a pri všeobecnej trojročnej dobe podľa ustanovení Občianskeho zákonníka premlčacia doba uplynula 25.9.2010 a uznanie bolo vykonané ešte dňa 21.5.2010.

V ďalšom súd predmetnú spotrebiteľskú vec hodnotil aj z pohľadu súdnej kontroly nekalých obchodných praktík. Inštitút nekalej obchodnej praktiky je zákonným termínom, ktorý nie je možné prehladať ani v rovine súkromného práva.

V prípade, že navrhovateľ uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praktiky, súd môže odmietnuť poskytnúť ochranu takto uplatnenému právu. Ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe,

využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej dohody (§ 4 ods. 8 zák. o ochrane spotrebiteľa).

U iných praktík ako sú taxatívne uvedené v prílohe č. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa je pre záver o nekalosti dôležitá existencia nižšie uvedených aspektov.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (§ 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Odbornou starostlivosťou sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti (§ 2 písm. u) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Podstatným narušením ekonomického správania spotrebiteľa sa rozumie využitie obchodnej praktiky na značné obmedzenie schopnosti spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil (§ 2 písm. r) zákona o ochrane spotrebiteľa).

Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 21.5.2010 žalovanými v 1. a 2. rade hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane žalobcu ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Takýto záver súdu podporuje aj skutočnosť, že žalobca sám vyhľadal žalovaných v mieste ich trvalého bydliska. V dôsledku takéhoto konania mohli byť žalovaní konfrontovaní či už s rodinnými príslušníkmi alebo aj blízkymi spolubývajúcimi a aj pôsobenie tohto prostredia mohlo ovplyvniť žalovaných v ich správaní, výsledkom ktorého bolo podpísanie formulárovej predtlača uznania dlhu a uzatvorenia splátkového kalendára s cieľom čo najskoršieho odchodu pracovníka žalobcu a nevyvolávania akýchkoľvek domnienok v súvislosti s jeho zotrvaním v domácom prostredí žalovaných, ktorý úkon pod vplyvom uvedených faktorov mohol byť žalovanými vykonaný bez náležitého oboznámenia sa s jednotlivými ustanoveniami dohody, a tak v konečnom dôsledku k ich zaviazaniu sa k ďalším povinnostiam a súčasne vyvolaniu právnych následkov vyplývajúcich z príslušných právnych predpisov, ako je napr. predĺženie premlčacej doby na uplatnenie práva žalobcu, o ktorých žalovaní nemali vedomosť.

V zmysle článku 3 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy by mal dopadať aj na nadväzujúce úkony vykonané medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktoré sú podpísané žalovanými v 1. a 2. rade, majú nepochybne charakter predtlačených formulárových zmlúv, obsah ktorých nemohli žalovaní

ovplyvniť, preto aj tieto dohody majú charakter spotrebiteľských zmlúv, pretože bezprostredne nadväzujú na predchádzajúce dojednania spotrebiteľského charakteru s právnym predchodcom žalobcu.

Taktiež súd poukazuje aj na ďalšiu skutočnosť a to, že ak mal žalobca skutočne eminentný záujem na úhrade záväzku žalovanými v 1. a 2. rade, ktorý možno vyvodiť práve z jeho iniciatívy vyhľadať osobne žalovaných za účelom uzavretia splátkového kalendára a dojednania splátok, a tým akéhosi aktu ústretovosti z jeho strany voči žalovaným, no za súčasného dojednania straty výhody splátok v prípade ich nesplácania podľa splátkového kalendára, za stavu, keď žalovaní splátkový kalendár nedodržiavali, a tým sa stal splatným celý žalovanými uznaný dlh, podal žalobu po takmer dvoch rokoch s uplatnením úroku z omeškania od 24.9.2009, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

Celé toto konanie vrátane zabezpečenia uznania záväzku možno potom hodnotiť ako konanie prinajmenšom špekulatívne s cieľom zabezpečenia exekučného titulu a následného vedenia exekúcie voči žalovaným v 1. a 2. rade na pohľadávku, ktorá síce je tvorená dlžnou istinou, no aj príslušenstvom pohľadávky spočívajúcou jednak v úrokoch z omeškania ako aj v trovách konania, a to najmä trovách právneho zastúpenia za niekoľko rokov omeškania, ktorá suma môže v konečnom dôsledku niekoľkonásobne navýšiť dlžnú sumu, ktorú v konečnom dôsledku budú musieť žalovaní uhradiť.

Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že žalobcom uplatnené právo v danej právnej veci je právom, ktoré si tento uplatňuje právo po použití nekalej obchodnej praxe a keďže ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, súd neposkytol ochranu takto uplatnenému právu a za súčasného vznesenia námietky žalovanými a vedľajším účastníkom ako aj určenia neprijateľnej podmienky o predĺžení premlčacej doby žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalovaní boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, keď súd žalobu zamietol, no náhradu trov konania nežiadali a zo spisu im žiadne trovy nevyplývali, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 137 Občianskeho súdneho poriadku trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Čo sa týka nároku na náhradu trov konania vo vzťahu žalobca a vedľajší účastník na strane žalovaného, nárok na náhradu trov konania sa odvíja od úspechu, resp. neúspechu účastníka, na strane ktorého v konaní vystupuje. Vedľajší účastník vystupuje na strane žalovaných, ktorým vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Čo sa týka priznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi súd uvádza, že ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy konania boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa (Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 25. 04. 2012, sp. zn. 17Co/91/2012).

Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Náklady s

tým spojené sú vždy potrebné. Vyššie uvedené sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom (uznesenie Krajského súdu Prešov zo dňa 28. marca 2012, sp. zn. 7Co/34/2012).

V právnej veci týkajúcej sa spotrebiteľského sporu má oprávnenie vystupovať ako vedľajší účastník aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov, pričom nemusí preukazovať „právny záujem na jeho výsledku“, pretože možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľa mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodíť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konanie realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Samozrejme, vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. apríla 2012, sp. zn. 17Co/87/2012).

Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka bol doručený žalobný návrh spolu s prílohami a tento po preštudovaní zaslaného materiálu podal vyjadrenie vo veci, ktoré obsahovalo právny rozbor prejednávanej veci, kde okrem iného tento vzniesol námietku premlčania, poukázal na použitú nekalú obchodnú praktiku, poukázal na judikatúru súdov v obdobných veciach a uviedol ďalšie skutočnosti. Teda ak pri posudzovaní jednotlivých úkonov právnej služby vedľajšieho účastníka sa posudzuje ich účelnosť ako vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa, súd je toho názoru, že oba úkony právnej služby boli účelné. Ich cieľom bola pomoc žalovanému ako spotrebiteľovi na zlepšenie jeho procesného postavenia v spore, a to najmä ako už bolo uvedené, vznesením námietky premlčania uplatnenej pohľadávky, prípadne poukázaním na ďalšie skutočnosti, ktoré môžu mať za následok úspech žalovaného - spotrebiteľa v spore.

Súd poukazuje na obdobný názor vyslovený napríklad v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/253/2012 zo dňa 25.9.2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/69/2012 zo dňa 05.12.2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/94/2012 zo dňa 28.06.2012, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/226/2012 zo dňa 20.11.2012, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/194/2012 zo dňa 31.08.2012.

O výške trov konania právneho zastúpenia súd rozhodoval podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v súlade s prechodnými ustanoveniami, v zmysle ktorých za úkony právnych služieb patrí advokátovi odmena podľa doterajších predpisov, teda predpisov účinných v čase vykonania úkonu.

V zmysle vyššie uvedeného súd priznal vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia, tak ako ich v predmetnom podaní vyčíslil. Odmena za jeden úkon právnej služby určená podľa § 10 ods. 1 cit. vyhl. predstavuje sumu 16,60 eur. Vedľajšiemu účastníkovi súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 11.3.2013 podľa § 14 ods. 1 písm. a), b), 2 x režijný paušál vo výške 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. a DPH v sume 9,76 eur, 20% zo sumy 48,82 eur, podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl., teda spolu trovy právneho zastúpenia v sume 58,58 eur.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.